

LAUSUNTO

OULUN SYYTTÄJÄNVIRASTO

16.7.2009

Dnro 006/41/09

Oikeusministeriö
Lainvalmisteluosasto
PL 25
00023 VALTIONEUVOSTO

Viite: Lausuntopyyntönnö 27.5.2009 Dnro 15/021/2006

LAUSUNTO ESITUTKINTA- JA PAKKOKEINOTOIMIKUNNAN MIETINNÖSTÄ (OIKEUSMINISTERIÖN KOMITEAMIENTÖ 2009:2)

Olette viitekohdassa mainitulla kirjeellä pyytäneet Oulun syyttäjänviraston lausuntoa esitutkinta- ja pakkokeinotoimikunnan mietinnöstä (OM 2009:2). Edellä olevan johdosta Oulun syyttäjänvirasto esittää seuraavaa:

1. Yleistä

Mietintö sisältää hallituksen esityksen muotoon laaditut ehdotukset esitutkinta-, pakkokeino- ja poliisilain kokonaisuudistuksiksi. Lisäksi mainitut kokonaisuudistukset vaatisivat joitakin täsmennyksiä mainittuihin lakeihin läheisesti liittyviin lakeihin.

Lakipaketin aikaansaaminen on varsin haasteellinen tehtävä erityisesti siitä syystä, että kyseisellä lainsäädännöllä puututaan varsin merkittävästi Suomen perustuslaissa ja Suomea sitovissa kansainvälisissä sopimuksissa määriteltyihin kansalaisten perusoikeuksiin. Rikosvastuun toteutumisen tehokkuus ja toisaalta ihmisten yleismaailmalliset kansalaisvapaudet joutuvat esillä olevassa lainsäädännössä jatkuviin kollisiotilanteisiin. Tätä asiantilaa ei helpota lainkaan se tosiasia, että ympärillämme oleva yhteiskunta muuttuu koko ajan yhä teknisemmäksi ja haavoittuvammaksi ja sitä kautta myös turvattommaksi. (Kansainvälinen) järjestäytynyt rikollisuus ja jopa terrorismi lisääntyy siksikin, että se käyttää hyväkseen mainittua yhteiskunnan haavoittuvuutta.

Huomioon ottaen toimikunnan tehtävänannon laajuus ja käsiteltävien asioiden oikeudellinen luonne sekä sen työlle jatkettunakin annettu suhteellisen lyhyt toimikausi mietintö on yleisesti ottaen erittäin hyvä ja arvokas perusta esitutkinta-, pakkokeino- ja poliisilakien kokonaisuudistukselle. Toimikunnan mietinnön luovutuskirjeestä, paikoin itse mietinnön tekstistä sekä ennen kaikkea eriävistä mielipiteistä on selvästi luettavissa, että

aikapulan vuoksi periaatteelliset pohdinnat ja kannanotot niiden pohjalta ovat jääneet paikoin puolitiehen.

Esitutkinta- ja pakkokeinolakeihin on parinkymmenen vuoden aikana tehty useita osauudistuksia, minkä vuoksi laeista on pakostakin tullut hieman sekavia ja tulkinnanvaraisia. Juuri tästä syystä nykylainsäädännön tekstin laajamittainen kopiointi sellaisenaan lakiehdotuksiin ei liene paras mahdollinen uusien lakien selkeyttämiskeino. Hyvää sen sijaan on se, että nykyisin asetuksessa olevia periaatteellisiakin asioita on nostettu lakitasolle säädettäviksi. Sen sijaan käsittämätöntä on se, että lakiehdotuksiin on toimikunnan mukaan selvennyssyistä otettu mukaan sellaisia säännöksiä, jotka eivät viraston näkemyksen mukaan selvennystä kaipaa. Esimerkkinä tällaisesta voisi mainita vaikkapa alle 15-vuotiaan pidättämis- ja vangitsemiskielto (*PKL 2:5.3 ja 2:11.4*). Ei ole uskottavaa, että virkavastuulla toimivat esitutkintaviranomaiset tai tuomarit missään olosuhteissa voisivat edes harkita alle 15-vuotiaan kohdalla näitä ankaria, henkilökohtaiseen vapauteen liittyviä pakkokeinoja rikoslain 3:4.1 säädetty vastuukäräjä huomioon ottaen.

Lausuntokierrokselle varattu määräaika on edellä luetelluista syistä ja vuodenaikakin huomioon ottaen kovin lyhyt. Toimikunnan työn jatkovalmistelulle, jossa mietinnön kannanottoja on varmasti vielä paljon hiottava, on annettava tarpeeksi aikaa.

Syyttäjänvirastolla on tässä lausunnossaan käytännössä mahdollisuus puuttua vain joihinkin mietinnön yleislinjauksiin ja yksittäisiin pykäläkohtaisiin kannanottoihin suhteellisen ylimalkaisen perehtymisen pohjalta. Lausunnossa keskitytään sellaisiin asioihin, jotka selvästi liittyvät syyttäjän toimintaan sekä syyttäjälaitoksen ja sitä kautta yksittäisen syyttäjänviraston käytössä oleviin resursseihin.

2. Esitutkintalakiehdotuksesta

Lakiehdotukseen sisältyy kaksi periaatteellisesti merkittävää, syyttäjän toimintaan liittyvää uudistusta. Toinen liittyy syyttäjän asemaan tutkinnanjohtajana. *ETL 2:4* mukaan syyttäjä toimisi jatkossa tutkinnanjohtajana vain niissä asioissa, joissa poliisimiehen epäillään tehneen rikoksen virkatehtävän suorittamisen yhteydessä. Tosin syyttäjä voisi itse päättää esimerkiksi rikoksen vakavuuden perusteella, ryhtyykö hän tutkinnanjohtajaksi vai antaako poliisimiehen toimia tässä tehtävässä. Periaatteellista muutosta merkitsisi tässä yhteydessä myös se, että syyttäjä voisi toimia tutkinnanjohtajana koko 'rikosasiassa', siis myös siltä osin kun asiaan liittyy muukin epäilty kuin poliisimies.

Virasto pitää syyttäjä-tutkinnanjohtajan aseman muuttamista ns. pääsäännön osalta tarpeettomana. Nykyjärjestelmä, jossa syyttäjä toimii tutkinnanjohtajana kaikissa poliisirikosasioissa on selvä ja palvelee parhaalla mahdollisella tavalla myös tutkinnan

puolueettomuutta. Toimikunnan perustelut muutokselle eivät ole vakuuttavat ja uudistus jättäisi hieman sekavalla tavalla harkintavaltaa yksittäiselle syyttäjälle.

Sen sijaan syyttäjälle tulisi olla esityksen mukaisesti tarvittaessa oikeus toimia jatkossa tutkinnanjohtajana koko rikosasiassa, jossa poliisimies on osallinen. Näin toimien nykyinen varsin omituinen kaksois-tutkinnanjohtajuus, josta ei voi muuta kuin haittaa, poistuisi todennäköisesti aikaa myöten käytöstä.

Asianajajaliiton eriävässä mielipiteessä katsotaan, että syyttäjän tulisi toimia tutkinnanjohtajana pääsääntöisesti kaikissa rikosasioissa. Tätä Ruotsin mallin mukaista konstruktiota pidetään jatkuvasti esillä julkisessa ja yksityisissä keskusteluissa. Valtakunnansyyttäjä on viimeksi tehnyt varsin yksiselitteisesti selväksi, että tarvetta uudistukseen ei tältä osin ole. Viraston yhtyy tähän kantaan. Järjestely vaatisi syyttäjäresurssien huomattavaa kasvattamista ja kun meillä ei näytä olevan varaa edes nykyiseen syyttäjäresurssiin valtakunnassa, minkäänlaista mahdollisuutta järjestelmämme "ruotsalaistamiseen" ei ole olemassa.

Toinen periaatteellinen, syyttäjäntoimintaa koskeva lakiin kirjattava uudistusehdotus liittyy esitutkintaviranomaisen ja syyttäjän väliseen yhteistyöhön. Lakiin kirjattaisiin pitkälti nykyinen asetus- ja hallinnollisten ohjeiden tasoinen yhteistyö. Asiasta on ainakin syyttäjälaitoksen piirissä puhuttu vuosikaudet, ja sitä on pidetty myös selkeänä painopistealueena tulostavoiteasiakirjoissa yms. Virasto pitää asiantilaa selkeyttävänä sitä, että uudistuksessa esitutkintayhteistyö nostetaan lakitasolle kuitenkin siten, että yksityiskohdista voidaan - ja tuleekin voida päättää lähemmin viranomaisten välillä sopimuksilla ja niiden sisällä ohjeistuksella.

ETL 5:1 kirjattu ilmoitusvelvollisuuden ajankohdan aikaistaminen käytännössä rikosilmoituksen kirjaamisen tienoille on perusteltu, koska jo heti tutkinnan käynnistyessä saattaa nousta esille kysymyksiä, joilla on merkitystä ROL:iin kirjattujen prosessiperiaatteiden kannalta. Nämä periaatteet huomioon ottaen on hieman erikoista ja ristiriitaista, että kyseisen pykälän yksityiskohtaisissa perusteluissa todetaan, että esitutkinnan aikana päätösvalta esitutkintatoimenpiteiden suorittamisesta olisi pääsääntöisesti esitutkintaviranomaisella. Virke kaipaa täsmennystä, koska tutkinnanjohtaja ei voi kävellä syyttäjän pyytämän toimenpidepyynnön yli.

Yhteistyövelvoitteen tarkemman sisällön suhteen kaavailtu *ETL 5:3* on melko ylimalkainen ja jättää käytännössä yksityiskohdat ohjeistuksen ja toimintatapojen varaan. Yksittäisessä asiassa sen laatu pitkälti ratkaisisi yhteistyön sisällön. Viraston näkemyksen mukaan näin välttämättä ei välttämättä ole tarkoituksenmukaista, koska se tulee johtamaan erilaisiin toimintatapoihin siitä riippuen, ketkä henkilöt ovat tutkinnanjohtajan ja syyttäjän asemassa kussakin yksittäisessä rikosasiassa. Tätä

tosiasiaa ei tietysti kyetä minkäänlaisella lainsäädännöllä kokonaan estämään mutta hieman tiukempi määrittely yhtenäistäisi toimintatapoja ja pakottaisi ehkä viimeiset vastarannan kiisket miettimään virkavelvollisuuksiensa sisältöä tältä osin. Tosiasia on, että esitutkintayhteistyö on nykyisinkin jo välttämättömyys mutta sen merkitystä eivät kaikki ymmärrä tai suostu ymmärtämään.

Muuttuvan esitutkintayhteistyön vaikutuksista valtiontalouteen ja viranomaisten toimintaan on lausuttu kohdassa 5.

Julkista keskustelua on mietinnön valmistumisen jälkeen hallinnut arvatenkin *ETL 7:8* sisältyvä lähdesuojan osittainen murtamismahdollisuus jo esitutkinnassa. Ottamatta kantaa ehdotetun säännöksen sisältöön viraston mielestä säännöksen tarpeellisuutta lienee vielä syytä pohtia. On todennäköistä, että esitys kohtaa melkoista vastustusta lausuntokierroksella ja tulevassa eduskuntakäsittelyssä. Koko lakiuudistus saattaa todennäköisesti olla uhattuna ja joka tapauksessa paketin voimaantulo uhkaa viivästyä kyseisen säännöksen johdosta. Näiden syiden vuoksi on olemassa käytännön järkiperusteita luopua lähdesuojan murtamismahdollisuudesta tältä osin.

Edellä lueteltujen merkittävien periaatteellisten, lakiin kirjattavien uudistusten lisäksi joitakin hajakommentteja esitutkintalakiesityksestä. *ETL 3:12 ja 13* esitettyjen esitutkintatoimenpiteiden siirtämistä ja keskeyttämistä koskevien säännösten nostaminen lakiin on perusteltua, koska näin kirjataan lainsäädäntöön nykyisin käytössä oleva esitutkintakäytäntö, jota lakiesitys myös tiukentaa. Yksityiskohtaisissa perusteluissa mainituista syistä tiukennukseen on ehkä aihetta.

ETL 4:3 kirjattu itsekriminalisointikieltoa koskeva säännös kuuluu viraston näkemyksen mukaan edellä viitattuihin tarpeettomiin säännöksiin lakipaketissa. 2 momentissa oleva velvollisuus ilmoittaa asiasta epäillylle saattaa vapaa todistusteoria huomioon ottaen jossain tilanteissa johtaa hänen kannaltaan jopa haitallisiin seuraamuksiin.

ETL 7:2 esitetty adheesioperiaatteen tosiasialliseen lieventämiseen myös oikeudenkäynnissä johtava menettely on välttämätön viime aikoina esillä olleissa suurten avustuspetosten kaltaisissa tai vaikkapa tulevaa WinCapita-kokonaisuutta koskevissa oikeudenkäynneissä.

ETL 10:1 koskee loppulausuntomenettelyä. Ehdotuksen sanamuoto näyttäisi puoltavan sellaista tulkintaa, että loppulausunnon varaamismahdollisuudesta tulee pääsääntö. Nykyinen laki on päinvastaisella kannalla. Syyttäjänvirastot käsittelevät vuosittain runsaat 80.000 rikosasiaa. Näistä yli 40 % esitetään ratkaistavaksi kirjallisessa menettelyssä eikä loppulausunto niissä anna varmuudella juuri koskaan mitään lisäarvoa syyteharkintaan tai tuomioistuinkäsittelyyn. Lopuista runsaasta 50 %:sta rikosasioita

valtaosassa tilanne on sama. Näin ollen nykyinen sanamuoto tilaisuuden varaamisesta loppulausuntoa varten on perustellumpi kuin ehdotukseen sisältyvä. Kyseinen *ETL 10:1* on muuten hyvinkin perusteltu, koska on välttämätöntä, että silloin kun lausuntoa pyydetään, se laadittaisiin yhteistyössä ja siinä kehoitettaisiin ottamaan kantaa aineiston riittävyteen, näytön arviointiin ja oikeuskysymyksiin. Vain tällöin loppulausunto palvelee ehdotukseenkin kirjattuja tavoitteitaan. Siksikin sitä tulisi käyttää harkiten ja vain silloin kun se on tarpeellista.

3. Pakkokeinolakiehdotuksesta

Pakkokeinolakiehdotukseen sisältyy lukuisa joukko uudistuksia ja täsmennyksiä nykylainsäädäntöön verrattuna. Pääosin ehdotetut muutokset vaikuttavat viraston käsityksen mukaan yleis- ja erityisperustelujen valossa tarpeellisilta ja tarkoituksenmukaisilta. Jotkut ehdotuksen 10 lukuun sisältyvät salaisia pakkokeinoja koskevat säännökset edustavat oikeastaan ainoita suuria periaatteellisia muutoksia nykylainsäädäntöön verrattuna. Kyseiset 10 luvun säännökset koskevat pitkälti poliisin ja muiden esitutkintaviranomaisten menettelytapoja ja valtuuksia esitutkinnan aikana. Sen vuoksi tässä lausunnossa ei puututa niihin muuten kuin *PKL 10:54* osalta.

PKL 10:54 ehdotetussa muodossaan merkitsee huomattavaa muutosta ylimääräisen tiedon hyödynnettävyyteen. Asiaan on kiinnittänyt viraston mielestä oikein ja perustellusti huomiotaan myös toimikunnan jäsen kihlakunnansyyttäjä Tea Kangasniemi eriävässä mielipiteessään. Viraston yhtyy kaikilta osin Kangasniemen kannanottoon.

Suomen rikosprosessissa on perinteisesti noudatettu vapaan todistusten harkinnan periaatetta pyrittäessä tavoitteena pidettävään aineelliseen totuuteen, mikä ainakin rikoksen asianomistajan ja yhteiskunnan kannalta on ainoa järkevä tavoite. Järjestelmäämme on kuitenkin vaivihkaa tuotu lähinnä anglo-amerikkalaiseen rikosprosessiin alunperin sisältyneitä muodollisia periaatteita, joita todisteiden hyödynnettävyyden rajoittamista koskevat periaatteet ja säännöt edustavat puhtaimmillaan ja jotka vaikeuttavat merkittävästi aineelliseen totuuteen pääsemistä. Ehdotettu *PKL 10:54* olisi uusin mutta samalla varsin merkittävä lisä tähän sääntöjen joukkoon. Kummallista on lisäksi se, että hyödynnettävyyttä koskevan kysymyksen ratkaisuaikankohtaa ei ole esityksessä määritelty. Kysymystä todisteen hyödynnettävyydestä voitaisiin siis ilmeisesti käsitellä erikseen esimerkiksi tuomioistuimessa niissä tapauksissa, joissa ratkaisuvälillä on sillä. Kangasniemen mielipiteeseen viitaten joutuu pakostakin kysymään missä, miten ja minkälaisen aineiston pohjalta!

Jos esimerkiksi EIT:n tuomitsemiskäytäntö jostain syystä pakottaa säätämään uudistuspaketin yhteydessä rajoituksia ylimääräisen

tiedon käytölle, se voitaisiin viraston käsityksen mukaan tehdä kuitenkin väljentämällä esitettyjä hyödynnettävyyssedellytyksiä. Yksi vaihtoehto voisi olla sitoa hyödynnettävyys rikoksen rangaistusasteikkoon Kangasniemen erivässä mielipiteessä esitetyllä tavalla.

Esitutkintalakiehdotuksen tapaan virasto lausuu lyhyesti joistakin säännösehdoista seuraavaa. *PKL 3:14.2* mukaan syyttäjän olisi haettava syytteen nostamiselle asetetun määräajan pidentämistä viimeistään neljä päivää ennen määräajan päättymistä. Tässä yhteydessä on ehkä luontevaa todeta, että muihinkin pakkokeinoihin liittyviin syytteen nostamiselle määrättyihin määräaikoihin on tulossa voimassa olevaan lakiin verrattuna sellainen muutos, että hakemus on tehtävä tietyssä aikana ennen alkuperäisen määräajan päättymistä ja että asia on myös ratkaistava ko määräajan kuluessa (*PKL 5:8.2, 6:4.2, 7:14.3*).

Vangitsemisasiassa määräajan pidennystä on haettava viimeistään neljä päivää ennen ja muissa pakkokeinoissa viimeistään viikkoa ennen määräajan päättymistä. Kaikissa tapauksissa asia on ratkaistava alkuperäisen määräajan kuluessa. Mainittu linjaratkaisu on viraston käsityksen mukaan oikea, koska on kohtuullista, että asia ratkaistaan alkuperäisen määräajan kuluessa. Matkustuskiellon, vakuustakavarikon ja takavarikon osalta hakemuksen pidempää määräaikaa (ennen alkuperäistä takarajaa) voitaneen hyvin perustella sillä, että jos asiassa on järjestettävä käsittely tuomioistuimessa, kutsujen tiedoksiantoon vapaana oleville kuultaville on varattava kohtuullinen aika.

Vangitsemiasia poikkeaa muista siinä, että vangitun kuulemisen tiedoksiannon suhteen ei ainakaan luulisi olevan mitään vaikeuksia. Toisaalta syytteen viimeistely vangitun asiassa jää usein hyvin lähelle määräajan viimeistä päivää. Jos määräajan pidennystä on tulevaisuudessa haettava neljä päivää ennen alkuperäisen määräajan päättymistä, se johtaa viraston käsityksen mukaan lukuisiin varmuuden vuoksi tehtäviin hakemuksiin. Ne käynnistävät joka tapauksessa myös käräjäoikeudessa ylimääräisiä toimenpiteitä käsittelyistunnon järjestämiseksi yms. Tämän vuoksi määräaikaa voitaisiin lyhentää kahteen päivään, jolloin syyttäjä jo varmuudella osaa arvioida valmistuuko syyte ajoissa vai ei. Vankilassa olevalle vastaajalle ehditään sanotussa lyhyessäkin ajassa varata kuulemistilaisuus.

Vangitsemiasian uudelleen käsittelyä koskevat, *PKL 3:15* sisältyvät säännökset vastaavat voimassa olevan lain (*PKL 1:22*) säännöksiä. Viraston käsityksen mukaan ainakin vangitsemiasian uudelleen käsittelyä koskevassa asiassa myös pidättämiseen oikeutettua virkamiestä (tutkinnanjohtaja tai syyttäjä) voitaisiin kuulla videoneuvotteluna. Poliisilaitokset ja syyttäjänvirastot toimivat ainakin Itä- ja Pohjois-Suomessa nykyään niin laajalla alueella, että silloin kun esimerkiksi pääpoliisiasemalta tai syyttäjänviraston päätoimipaikasta on tarve hoitaa vangitsemiasian uudelleen

käsittely - tällaisia tilanteita syntyy poikkeuksellisesti sairastapausten ja vuosilomien takia - matkoihin tuomioistuimeen kuluu käsittelyyn verrattuna moninkertainen aika. Käytännössä virkamies myös on paikalla eikä tyydy siihen, että hänelle varataan tilaisuus tulla kuulluksi.

PKL 3:19 säädettäisiin vihdoin siitä, että myös vangittavaksi vaaditun vastapuolelle annetaan oikeus kannella vangitsemisvaatimuksen hylkäämisestä. Kanteluoikeus - samoin kuin *PKL 5:12* sisältyvä vastaava säännös - olisi pitänyt toteuttaa jo vuosia sitten, joten esitys on erittäin kannatettava.

PKL 11 luvussa säädettäisiin valtion vahingonkorvausvastuusta ja sen tarkemmasta sisällöstä. Säännökset rakentuvat tuottamuksesta riippumattomalle vastuulle, minkä voidaan olettaa merkitsevän useampia vaatimuksia kuin pelkän tuottamuvastuun perusteella olisi asian laita. Vastaavasti myös tuomitavat korvaussummat olisivat suuremmat. Syyttäjänviraston näkökulmasta ehdotettuun *PKL 11:7* kohdistuu tiettyjä varaumia. Säännöksen viimeisessä lauseessa nimittäin todetaan, että korvausten vaatimisen ja myöntämisen osalta noudatetaan soveltuvin osin, mitä syyttömästi vangitulle tai tuomitulle valtion varoista vapauden menetyksen johdosta maksettavasta korvauksesta annetun lain 5-7 §:ssä säädetään.

Edellä lausuttu merkinnee muun muassa sitä, että valtion puhevaltaa puhdasta varallisuusvahinkoa ja kärsimystä koskevassa asiassa käyttää syyttäjä niissä tapauksissa, joissa vaatimus tehdään joko rikosasian käsittelyn yhteydessä tai kanteella muutoin tuomioistuimessa. Ellei ns koppikorvauslain uudistaminen nopeasti etene, syyttäjälle oltaisiin lastaamassa jälleen uusi virkavelvollisuus, joka substanssin osalta on selvästi syyttäjän toiminnan ydinalueen ulkopuolella ja joka muutenkaan ei kovin hyvin istu syyttäjän osapuolista riippumattomaan ja puolueettomaan asemaan rikosvastuun toteuttamisessa. Merkitystä vailla ei voi olla sekään mietinnön yleisperusteluissa (s. 243) lausuttu tosiasia, että taloudellisesta vahingosta ja kärsimyksestä maksettavan korvauksen perusteeseen ja määrään liittyy yleensä henkilö- ja esinevahinkoja selkeämmin harkinnanvaraisia kysymyksiä, jolloin päätöksentekijältäkin voidaan edellyttää vahingonkorvausoikeudellista asiantuntemusta. Jos siis poliisipäällikön asiantuntemus tässä suhteessa on toimikunnankin mielestä riittämätön, riittääkö syyttäjän asiantuntemus valtion puhevallan käyttämiseen.

4. Poliisilakiehdotuksesta

Poliisilakiehdotuksen osalta syyttäjänvirasto tyytyy tässä vaiheessa kiinnittämään huomiota ehdotetun *POL 8:9 ja 10* sisältöön. Näiden pykälien nojalla syyttäjälle tulee uusia virkavelvollisuuksia, joiden osalta viitataan siihen, mitä edellä kohdassa 3. on lausuttu.

5. Uudistuksen valtiontalouteen ja viranomaisten toimintaan kohdistuvista vaikutuksista

Mietinnössä todetaan (s. 265), että muutokset viranomaisten tehtävissä voidaan toteuttaa nykyisin henkilövoimavaroin ja että viranomaisten keskinäisissä toimivaltasuhteissa ei tapahtuisi merkittäviä muutoksia. Vaikka niitä muutoksia, joilla syyttäväviranomaisten tehtäviä lisätään (s. 265), ei pidettäisi merkittävinä, on täysin selvää, että väitteet uudistuksen toteuttamiskelpoisuudesta nykyisin voimavaroin eivät perustu mihinkään. Yksinomaan uuteen esitutkintalakiin tuleva yhteistyövelvollisuus esitutkinta- ja syyttäväviranomaisten välillä vaatii myös sitä, että henkilöstövoimavaroja tarkastellaan realistisesti syyttäjien työmäärään lisääntymisen valossa. Valtiovallan ei tule missään nimessä tuodittautua mietinnön sivulla 266 julkituotuun, kielellisesti erittäin epäonnistuneesti muotoiltuun väittämään siitä, että esityksellä ei voida arvioida olevan sellaisia vaikutuksia viranomaisten työmääriin, että ne eivät kykenisi hoitamaan tehtäviin (pitänee olla tehtäviään) nykyisillä voimavaroilla tai että resursseja tarvitsisi siirtää. Toimikunta siis tarkoittaa sitä, että lisäresursseja syyttäjälaitokseen on turha odottaa, vaikka yksittäisen syyttäjän tehtävät uudistuksen myötä lisääntyvätkin.

Erittäin laaja ja osaksi kiistanalainen lakipaketti saataneen voimaan kaikkine jatkovalmisteluineen ja mittavine koulutustarpeineen aikaisintaan 2012-2013. Siihen mennessä syyttäjälaitoksen resurssit lienevät nykynäkymin pienentyneet alle 300 henkilötyövuoden. Syyttäjät olisivat todennäköisesti tyytyväisiä, jos laitoksen syyttävävahvuus todella olisi ensi vuosikymmenen puoliväliä lähestyttäessä nykytasolla esimerkiksi siitä syystä, että valtiovalta on varautunut lakien voimaantulon aiheuttamaan työmäärän lisääntymiseen.

Johtava kihlakunnansyyttäjä

Ilpo Virtanen